

תקות מנחם

גיליון מס'
198

יו"ל לקראת ש"פ אמור - י"ז אייר
ה'ל תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר המדע - א'

תחילת מחזור הכ"ט

שנת הכ"ז

בעז"ה יום א' פרשת בהר בחוקותי ח"י אייר - ל"ג בעומר ה"י תהא שנת עליון
סיום הקדמת ספר משנה תורה להרמב"ם ומנין המצוות והלכות יסודי התורה והתחלת הלכות דעות

בתורה". היינו שמכאן השורש והמקור למצוות אהבת ואחדות ישראל. וכן לגבי השלילה נאמר בפסוק קודם⁵: "ולא תשנא את אחיך בלבבך".

תחילת כל התורה

א. ההקדמה ומנין המצוות והלכות יסודי התורה הם ההתחלה של ספר הרמב"ם והמחזור החדש. וספר הרמב"ם כולל ומדובר בו על כל ההלכות של כל התורה והמצוות. ומצד "מתכיפין התחלה והשלמה"¹ התחילו את המחזור החדש כבר ביום הסיום בשב"ק פרשת אחרי קדושים, וכפי שכתבנו בגליון הקודם (מס' 197) בקשר לסיום ספר "משנה תורה לרמב"ם" במחזור הקודם, שעל הפסוק השני בקדושים² אומר רש"י בדי"ה "דבר אל כל עדת בני ישראל": "פרשה³ זו בהקהל נאמרה, מפני שרוב גופי תורה תלויין בה", וענינו של ספר הרמב"ם שמתחילים עכשיו הוא כל דיני התורה, ולכן כותב הרמב"ם בהקדמתו שקרא לספר "משנה תורה"; שמקבץ את כל ההלכות שבתורה שנכתבו בחמשה חומשי תורה וכפי פירושה בתורה שבעל פה.

לימוד הרמב"ם - אחדות ישראל!

ב. וכן בהמשך למה שכתבנו בגליון הקודם, שתקנת לימוד הרמב"ם ע"י כ"ק אדמו"ר מה"מ שיל"ו, פועלת אחדות של כל עם ישראל, אנשים נשים וטף שלומדים יחד באותו זמן אותו ענין והפרקים, ומתאחדים ע"י לימוד כל התורה בזמן אחד. וזו הרי האחדות הכי גדולה שע"י לימוד התורה [שבתחילה בשנת תשמ"א הורה אד"ש מה"מ לאחד כל כלל ישראל ע"י שכל אחד יהיה לו אות בספר התורה, ובשנת תשד"מ הורה להוסיף באחדות כל כלל ישראל, ע"י לימוד הרמב"ם - כל התורה כולה]. והאחדות הכי גדולה ומהותית ונצחית אומר אד"ש היא ע"י התורה.

ובפרשת קדושים כתוב הציווי דאהבת ישראל ואחדות ישראל; כי המצוה של אהבת ישראל כתובה בפרשת קדושים: "ואהבת לרעך כמוך", ואומר רש"י ע"ז⁴: "אמר רבי עקיבא זה כלל גדול

אהבת ישראל - אחדות ישראל!

כשהתחילו המבצעים בשנת תשל"ד במשך שנים נהג הרבי בכל התועודות למנות את כל ה"מבצעים" בשמותם [בתחילה היו רק 5 "מבצעים", ואח"כ הוסיף עד ל-10 "מבצעים"] ותקופה קרא הרבי למבצע "אהבת ישראל". ואחרי תקופה התחיל הרבי כשמנה ה"מבצעים" לומר "אהבת ישראל - אחדות ישראל!"; והסביר, שלא מספיק הרגש אהבת ישראל; ז.א. שאוהב את הזולת כנפשו, אלא צריך להיות הרגש של אחדות ישראל שהוא והזולת וכל כלל ישראל גוף אחד ממש, וכך כל פעם אמר "אהבת ישראל - אחדות ישראל!".

וע"ז אמר הרבי שיש כאלה ש"תואנה הם מבקשים", וטוענים מה המקור שתובע אחדות ישראל? מילא אהבת ישראל זה ציווי מפורש בתורה כנ"ל בפרשת "קדושים" ו"אהבת לרעך כמוך", אבל מאיפה המקור שצריך להיות רגש של אחדות ישראל?!

וע"כ אמר אד"ש, שזהו ירושלמי מפורש, במסכת נדרים⁶, שם מביא הירושלמי דוגמא להמחשת אהבת ישראל, שאחד לא יקפיד על הזולת גם אם פגע בו, ומביא המשל מאחד שחתך משהו בידו, וקרה שפגע בידו השניה, האם יעלה על הדעת של בר דעת נורמלי, שהיד שנפגעה תחזיר ליד שפגעה? כמוכן שלא, וזהו משל שמביא הירושלמי כדוגמא לאהבת ישראל. רואים מכך מפורש, שזהו ענין של אחדות; כי שתי הידיים הם מגוף אחד, שיש הרגשה של אחדות.

ולאחר זמן עיינתי בירושלמי בנדרים שם, כדי לראות בקשר למה מדובר שם ומובאת דוגמא זו [כידוע כמה וכמה פעמים אמר אד"ש בשיחות שלא

1 לשון "מרשות לחתן בראשית" ואד"ש כתב זאת למארגן הלימוד וסיומי הרמב"ם בביהמ"ד 770 - "בית משיח", הרה"ת מנחום נחום שיחי גערליצקי.

2 י"ט, ב.

3 ספרא, ויקרא רבה פס"ד, ה. ילקויש תר"א.

4 קדושים י"ט, ח.

5 פסוק יז.

6 ירושלמי נדרים פ"ט ה"ד, דף ל' סע"א - רע"ב.

חדש!

ניתן ללמוד את הדברים גם באינטרנט באתרינו המיוחד והחדש: www.tikvasmenachem.com
להזמנות והערות: 718-773-6609, 718-467-1055 * email: info@tikvasmenachem.com

חדש!

"אמינו" לו כשמצטט מקורות מהש"ס ומחז"ל, ושיעינו ויראו הדברים בפנים במקור כדי שיקבלו תמונה מלאה מכל הפרטים, ושם במסכת נדרים, הירושלמי מדבר על אדם שעשה קונם ואסר את הנאת עצמו על אחר, שחכמים עוזרים לו להתיר את הנדר (כי "הנודר כאילו בנה במה", ולא טוב לאדם שיעשה נדרים וישאיר אותם). ולכן על החכמים להדריך את האדם איך להתיר את הנדר ע"י שעוזרים לו למצוא "פתח חרטה" (היינו ע"י שהאדם מבין שאם בשעת הנדר היה יודע דברים מסוימים, מלכתחילה לא היה עושה את הנדר). ובענייננו מסבירים לאדם את מהות וחשיבות אהבת ישראל; כי הוא הרי עשה את נדר הקונם ואסר את הנאתו לזולת, בגלל שכנראה הוא "ברוגז" עליו כי הוא פגע בו, אבל אם יבין את גודל החשיבות של אהבת ישראל, הוא יוותר לו ולא יקפיד עליו. וע"כ מסבירים לו את גודל וחשיבות אהבת ישראל ואיסור הנקימה ונטירה. ואחת הדוגמאות וההסברים שהירושלמי מביא על אהבת ישראל הוא כנ"ל משתי הידים, שהיד שנפגעה לא תחזיר להזיק את היד שהזיקה, כי הרי הם גוף אחד.

ורואים מכל זה שהירושלמי סובר שאהבת ישראל היא לא רק אהבת הזולת, אלא **אהבות ישראל - שכולם גוף אחד!**

[וכנראה להגיע לתכלית ועומק הבנת ושלמות אהבת ואחדות ישראל, צריכים להגיע לירושלמי ולקבל מתורת ארץ ישראל. וכן בדין ערבות, בסיום מסכת בבא בתרא, בדין ערב היוצא לאחר חיתום שטרות, מבוארת וכוללת הערבות יותר בירושלמי, שהיא מצד אהבת ישראל, ולכן אפילו בחנוך וע"כ הסביר אד"ש למה אומר ותובע שלא מספיק רק אהבת ישראל וצריך להיות **אהבות ישראל!**

[וכבר תחילת פרשת "קדושים", מבטאת את ענין **אהבות ישראל; שעל הפסוק השני: "דבר אל כל עדת בני ישראל", אומר רש"י: "פרשה זו בהקלה נאמרה". היינו שכבר תחילת הפרשה מציינת שכל הפרשה מבטאת את אחדות ישראל.**

ל"ג בעומר - אחדות ישראל!

ג. וענין אחדות ישראל מתאים ביותר לימים אלה שהתחילו את הרמב"ם **בימי הספירה** הסמוכים ולפני **ל"ג בעומר**, שהוא חג שמבטא את ענין אהבת ואחדות ישראל, כי בהם מתאבלים על שמתו תלמידי ר"ע, ובו פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות על "שלא נהגו כבוד זה לזה"⁷. היינו שהיה חסר אצלם האהבה ואחווה ואחדות, ולכן באו למחלוקת ופירוד לבבות, שזה הביא למיתה. כי כשיש אחדות בעם ישראל אז יש חיים כי שם הברכה שורה כמו שאומרים⁸ **"ברכנו אבינו כולנו כאחד** באור פניך" וכן נאמר⁹ **"ואתם הדבקים** בה' אלוקים חיים כולכם היום", אבל הפירוד והמחלוקת הביאו למיתה. וביום הל"ג בעומר, שפסקו מלמות, ז. א. שנפסקה ההנהגה של אי כבוד זה לזה, ותקנו אותה באופן של אהבה ואחווה זה לזה ואחדות, ולכן פסקו מלמות, כמ"ש "אתם נצבים היום כולכם וגו'"; שמתו אנו נצבים וחיים - כש"כ **כולכם כאחד!** ונפסק האבל, ונהפך ממיתה לחיים היינו שזהו יום טוב של אחדות ישראל.

ור' שמעון בר יוחאי הוא זה שדרש את הפסוק¹⁰ "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים **גם יחד**". ועי"כ גרם להוריד את הגשמים; היינו שהשפעת הגשמים - גשמיות, ולכל לראש החיים, באה עי"י האחדות כביאור החסידות, שע"י האחדות למטה נעשים כלים לברכות, ונפעל יחוד הספירות למעלה, שמביאים כל הברכות וההשפעות.

אמור - לומר ולעורר יהודים!

ד. את ההקדמה לספר משנה תורה ומנין המצוות, התחילו ביום א' **דפרשת אמור**, ולמדו אותם במשך רוב ימי השבוע (עד יום ד' (ועד בכלל) בפרשת אמור. ואפשר לקשר לשם הפרשה **"אמור"**; "אמור", אומר אד"ש, מלמדנו שיהודי עליו **לומר** שבכל הזדמנות צריך לנצל את האפשרות לומר ולהשפיע על יהודים דברי תורה ודברי התעוררות; שיהודי צריך להיות **אמורי** במובן החיובי, להשתדל בכל מקום ומקום להשפיע על היהודים ולמסור ולומר להם דברי תורה והתעוררות לקיום המצוות.

וי"א שזה גם מרומז בדברי רש"י ד"ה הראשון: **"אמור אל הכהנים**. אמור ואמרת - **להזהיר** גדולים על הקטנים"; היינו שתפקיד הגדולים להשפיע על הקטנים. ולא רק גדולים בגיל, אלא גם גדולים בדרגת ידיעת וקיום התורה, שחייבים להשפיע ולהזהיר וללמד ולעורר את הקטנים בדרגה ["להזהיר" - גם בפירוש החסידות מלשון **זוהר ואור**, קשור גם עם **ל"ג בעומר** וספר **הזוהר**]. היינו שכל יהודי צריך להשפיע וללמד לא רק את הכהנים בזהירות מטומאה, שע"כ מדובר מפורש בפרשה, אלא כולל גם על כללות קיום דברי התורה, שזהו הפירוש **"אמור!"** שיהודי יאמר וישפיע ויאיר את כולם [ולהעיר שהמילה **"להזהיר"** (בכתיב חסר בלא י') רמז, וגיימטריא **"אמור!"** (בכתיב מלא, עם ו'), היינו, שהרמז במילה **אמור** הוא **להזהיר** היינו שתפקיד היהודי להזהיר, ולומר **בכל** דברי ועניני התורה. ומדובר בתחילת לימוד המחזור החדש של הרמב"ם שהוא כל התורה כולה, וכמ"ש בפסוק הכותרת שלפני ההקדמה **"אז לא אבוש בהביטי אל כל מצותיך"**¹¹;

ואמנם באחת השיחות¹² אומר אד"ש שהלימוד משם הפרשה אמור הוא לא על אמירת דברי תורה, שע"י יש ציווי מיוחד "ודברת בס"י"¹³; כנראה הפירוש הוא שזה לא המיוחד והחידוש (וה"אויפטוי") של פרשתנו **"אמור"**, כי יש ע"ז מצוה מיוחדת אבל מסתמא במילה אמור גם כלול אמירת והזהרת מצוות התורה בכלל מתוכן דברי רש"י שמדובר באזהרת המצוות והדינים, וגם ע"פ השיחה האחרת הנ"ל שאד"ש אומר שיהודי צריך להיות **"אמורי"** בכל דברי התורה, שצריך תמיד לומר ולעורר כל היהודים, ובפרט הקטנים בדרגה.

מצות קידוש ה'

ה. הקשר של הלכות **"ייסודי התורה"** לפרשת אמור שבה למדו את רוב הלכות אלו (מלבד הפרק האחרון והסיום שהוא למחרת ש"פ אמור) נראה בולט; אחד מיסודי התורה ועיקרי הדת, שהרמב"ם כותב ע"כ בהלכות אלו, וגם במנין המצוות שבכותרת שלפני ההלכה: **"(ו) לקדש שמו: (ז) שלא לחלל את שמו"** היינו מצות קידוש השם, והאיסור של

10 תהילים קלג, א.

11 תהילים קיט, ו.

12 לקו"ש חכ"ז פרי אמור.

13 ואתחנן ו, ז.

7 יבמות פרק ו, דף סב, ב.

8 ברכת "שים שלום" בשמו"ע.

9 ואתחנן ד, ד.

מישראל הר"י קידש את השם ברבים כדניאל חנניה מישראל ועזריה ורבי עקיבא וחביריו, ואלו הן הרוגי מלכות שאין מעלה כמעלתן וכו', ואם עבר ולא נהרג הר"י מחלל את השם, ואם היה בעשרה מישראל הר"י חילל את ה' ברבים, וביטל מצות עשה שהיא קידוש השם, ועבר על מצות לא תעשה שהיא חילול השם."

ר"ע השתוקק למסירות נפש

ו. ואולי יש כאן גם קשר ל"ג בעומר, שקשור גם עם רבי עקיבא, שמסר נפשו על קידוש ה', ואמר "כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך, אפילו נוטל את נשמתך, מתי יבוא לידי ואקיימנו"¹⁹.

תמצית קשר הלכות דעות ל"ג בעומר

ז. את הלכות דעות מתחילים ב"ג בעומר, וי"ל הקשר;
א. ב"ג בעומר פסקו תלמידי ר"ע מלמות, על ש"לא נהגו כבוד זה לזה", וכביאור אד"ש שלא כבדו את דעתם ושיטתם של תלמידים אחרים שהיו לפי תכונתם ואופיים, וזהו התוכן של הלכות "דעות" שהרמב"ם מתחיל²⁰: "דעות הרבה יש לכל אחד ואחד מבני אדם וכו'"; ו"דעות" היינו, גם דעות כפשוטו וגם שיטות שהם לפי התכונות והאופי וגם הפירוש - **מדות**. וב"ג בעומר מתקנים הענין, שכבדו א' את השני.
ב. בהמשך הלכות דעות מדובר על מצות אהבת ישראל ועוד מצוות הקשורות בזה, והקשר בולט ל"ג בעומר, שהוא חג הקשור לאהבת ישראל.
ג. "אמור" - מפרש אד"ש בליקוטי שיחות²¹ - לומר ולדבר בשבחי הזולת (ומקשר זאת להלכות דעות); תיקון ל"לא נהגו כבוד זה לזה", (המשך ופרטים בעז"ה בגליון הבא).

"תקות" חוט השני²²

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. תחילת לימוד הרמב"ם, כל התורה כולה - ובפרשת קדושים "רוב גופי התורה תלויין בה".
- ב. לימוד הרמב"ם באופן אחדות ישראל אנשים נשים וטף - ובפר' קדושים הציווי ואהבת לרעך כמוך ולא תשנא את אחיך בלבבך.
- ג. אחדות ישראל קשור לימי הספירה ול"ג בעומר, שפסקו מלמות תלמידי ר"ע, התיקון ללא נהגו כבוד זה לזה.
- ד. ההקדמה ומנין כל המצוות "כל התורה כולה" - אמור - לומר ולהזהיר ולעורר ע"ד כל התורה.
- ה. בהלכות יסודי התורה, מצות קידוש ה' ואי חילול ה' - נאמר בפרשת אמור ונקדשתי בתוך בני ישראל, ולא תחללו את שם קדשי.
- ו. ר"ע השתוקק למסירת נפש.

חילול שמו. וכן בפנים ההלכות כותב הרמב"ם **בפרק חמישי**, ומביא שהמקור למצות קידוש ה' ואיסור חילול ה', ושצריך למסור א הנפש ע"י, הם מפסוקים בפרשת "אמור";

בהלכה א' כותב: "**כל בית ישראל** מצווים על קידוש השם הגדול הזה שנאמר¹⁴ ונקדשתי בתוך בני ישראל [ונהלשון כל בית ישראל מורה שגם הנשים מחויבות, שזהו עוד פרט באחדות ישראל מתאים ל"ג בעומר], ומוזהרים **שלא לחללו**, שנאמר¹⁵: יואל תחללו את שם קדשי וכו'".

ובהלכה ב' כותב: "עבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים . . . שלש עבירות אלו, אם יאמר לו (העכו"ם) עבור על אחת מהן או תהרג, יהרג ואל יעבור".

ואח"כ כותב שכל זה אם אנסו הגוי לעשות עבירה להנאת עצמו, אבל אם אנסו כדי להעבירו על המצוות, והיו שם עשרה מישראל, יהרג ואל יעבור, אפילו במצוה אחרת שלא מגי העברות החמורות [נהגמרא בסנהדרין¹⁶ אומרת שהמקור לקידוש ה' בפני עשרה שכולם מישראל, שזה נקרא פרהסיא, גם לומדים מפסוק זה בפרשתנו, כי נאמר: "ונקדשתי בתוך בני ישראל", ולומדים גזרה שווה "תוך תוך" מהנאמר בפרשת קרח¹⁷ "הבדלו מתוך העדה הזאת", ולומדים גזרה שווה "עדה עדה" מהנאמר במרגלים בפרשת שלח¹⁸: "עד מתי לעדה הרעה הזאת", ושם מדובר בעשרה שכולם מישראל].

[ה"כסף משנה" מתמיה מדוע הרמב"ם אומר אם נתכונן להעבירו על המצוות בעשרה צריך למסור הנפש גם על שאר מצוות (לא גי העבירות), והרי הגמ' שם אומרת שצריך למסור הנפש לא רק על מצוה אלא גם על מנהג (מצוה קלה), היינו כמו לשנות "ערקתא דמסאנא", ואומר רש"י: "שרוך הנעל, שאם דרך העובדי כוכבים לקשור כך ודרך ישראל בענין אחר, כגון שיש צד יהדות בדבר, ודרך ישראל להיות צנועים, אפילו שינוי זה שאין כאן מצוה, אלא מנהג בעלמא, יקדש את השם בפני חביריו ישראל, והאי פרהסיא מדבר בישראל", ולמה הרמב"ם כותב **מצוה** אחרת?]

וה"כסף משנה" מתרץ את הרמב"ם: שאפשר שפירש "ערקתא דמסאנא" כפירוש הר"י, "שהיו רצועות ישראל משונות, כדי שלא ילבשו מלבוש כותי (גוי) שזו (לא רק מנהג, אלא) מצות לא תעשה היא, כמ"ש בפ"א מהלכות עובדי כוכבים, שאין מתדמין לעובדי כוכבים לא במלבוש ולא בשיער, שנאמר ולא תלכו בחוקות הגוי וגו'", היינו שמפרש "ערקתא דמסאנא", לא מנהג היהודים כרש"י, אלא איסור חוקות הגוי, ולכן לא הביא הרמב"ם את ענין המנהג].

ובהלכה ג' כותב הרמב"ם שאם "בשעת השמד והגזרה, שיעמוד מלך רשע כנבוכדנצר וחביריו, ויגזור גזירה על ישראל לבטל דתם או מצוה מן המצוות, יהרג ואל יעבור ואפילו על אחת משאר מצוות בין נאנס בתוך עשרה, בין נאנס בינו לבין עובדי כוכבים".
ובהלכה ד' כותב הרמב"ם: ". . . וכל מי שנאמר בו יהרג ואל יעבור ונהרג ולא עבר הרי זה **קידוש את השם**, ואם היה בעשרה

19 ברכות סא, ב.

20 הלכות דעות פ"א ה"א.

21 לקו"ש חכ"ז פ"א אמור.

22 יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" - מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

14 פרשתנו אמור, כב, לב.

15 קודם בפסוק זה.

16 סנהדרין עד, ב.

17 קרח טז, כא.

18 שלח יד, כז.

ז. הלכות דעות - התכללות הדעות ב"ג בעומר,
פסקו מלמות וכבוד זה לזה.
ח. בהלכות דעות ע"ד מצות אהבת ישראל, ולא
לשנוא.

* * *

השלמה לסיום האחרון על הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח
וכל ס' שופטים וכל ס' "משנה תורה" להרמב"ם
נצח שבנצח!
סיימו את הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח בשבת ק' י' אייר,
ובכוונות ספירת העומר היתה אז הספירה "נצח שבנצח". וזו כל מטרת
מלחמות המלכים הוא בכדי שיהיה הנצחון.
וזהו"ע של מלחמות המלכים, כמ"ש במאמר יום ההילולא והנשיאות
יו"ד שבט באתי לגני שהמלך מבזבז כל אוצרותיו לשם נצחון המלחמה.
ובפרט במלחמת מלך המשיח שם נוגע הנצחון ביותר וכמ"ש הרמב"ם
בהלכות אלו על המשיח "יילחם מלחמות ה' וינצח".
ובפרט שזהו סיום הפ"ח - גימטריא - יח"י! שזהו"ע עיקרי במלכות
מלך המשיח, קבלת המלכות והכתרת מלך המשיח ע"י העם בהכרות "יחי
אדוננו מלך המשיח לעולם! שעי"כ נפעל הנצחון!
וי' אייר - גימטריא - אריך (אנפין) - ספירת הכתר (מלכות)!

ואהבת לרעך כמוך!

ביאר הרה"ח אשר שיחי' גרשברג:
בפסוק "ואהבת לרעך כמוך" אפשר לשאול למה נאמר לרעך ולא את
רעך?
וכן במאמר חז"ל דברי הרשב"י שהובאו ברש"י בפרשת וישלח עה"פ
"וישקוהו"²³: "הלכה"²⁴ בידוע שעשו שוא ליעקב" לכאורה מתאים יותר
לומר "את יעקב".
וע"ז ביאר: עשו הוא מצד השמאל, והוא מלא שנאה, ושנאה זו הוא
רוצה וחפץ להעביר ליעקב, שגם בלב עם ישראל תהיה השנאה לדברים
שבקדושה, ושנאה ליהודים, היפך האהרה והאחדות.
וזהו "ואהבת לרעך"; שאת מידת האהבה שיש בליבותינו עלינו להעביר
ולהחדיר בלבות זולתינו, שיהיה ליבם מלא אהבה לקדושה וליהודים -
אהבת ואחדות ישראל!

קידוש ה'!

סיפר לי הרה"ח הרה"ת דוד שיחי' רסקין ששמע מהרבנית הצדקנית
חנה נ"ע אם כ"ק אד"ש מה"מ [הוא היה בן בית אצלה, כי הם גרו באלמא
אטא ושימש בשנים האחרונות את הרלו"צ נ"ע אבי אד"ש] והרבנית
ספרה לו מה ששמעה מאד"ש מה"מ:
א. זה לא נכון להתבטא על כל דבר לא ראוי, שזהו חילול ה'; חילול ה'
הוא דבר חמור ביותר שמוסרים הנפש ע"ז ועונשו חמור, א"כ לא כל דבר

הוא חילול ה', לכל היותר אפשר להתבטא שזה לא קידוש ה'.
ב. בדורותינו כל דבר שרוצים לפעול צריך לדחוף וללחוץ! בעקביות ולא
בא בקלות [יתכן שבדורות הקודמים היה העולם עדין והאנשים עדינים
ורגישים וכל דבר שרצו לפעול היו האחרים עוזרים בקלות משא"כ עכשיו
שנתגשמו העולם והאנשים ופחות רגישים ומוסרים, אם יש למישהו
אמביציה לאו דוקא שמיד יעזרו לו, וצריכים ללחוץ ולדחוף עד שיתקבל
ויעזרו לו, ויביא הענין לפועל].

10 המבצעים

בשנים הראשונות של הכזרת ותקנת כ"ק אד"ש על ה"מבצעים" מנה
בפרטרוט בכל פעם בהתוועדויות את כל 10 המבצעים (כסדרן) (ואמר
שצריכים למסור אותם ולפרטם לכל היהודים).
ופעם אמר אד"ש, יש הטוענים ושואלים בשביל מה לדבר כל פעם
ולמסור לכאן"א את כל המבצעים, אם עוד לא השפיעו על היהודי אפילו
מצוה א', בשביל מה צריכים למסור לו בפעם אחת את כל ה-10?
וע"כ ענה אד"ש מה"מ: "זה לא עניינך! אתה תזרוק ליהודי בראש
גרעינים וזרעים (היינו כל 10 המצוות והמבצעים) ובמשך הזמן הם ינבטו
ויצמחו...
גם אחרי שהיו יותר מ-10 מבצעים קרא לזה אד"ש מה"מ "עשרה
המבצעים" (והשאר כנראה כמו תוספת).
ואולי הם כמו עשרת הדברות של דורנו, כי בהתחלה כשהיו 5 מבצעים
אמר אד"ש בא' ההסברים, שזה כמו 5 דברות שהיו על לוח אחד [מלבד
ההסבר שהם 'ה' חסדים" למתק ה"ה' גבורות" - האסונות שהיו אז בחב"ד
ואסון ילדי מעלות בארה"ק, שלכן אמר אד"ש שמכיון שהי' "הפלא"
באופן שליילי ("הפלא ה' את מכותך"²⁵), צריך להיות ה"הפלא" באופן
חיובי; להניח תפילין ולעשות מבצעים עם יהודי שגר בשכונתך, בבלוק
שלך, זה לא "הפלא". אם אתה מדבר איתו ואומר לו "בוקר טוב!", בטח
צריך להניח לו תפילין.
"הפלא" - פירושו לצאת מגדרו ולחפש יהודים במקום רחוק, ולהניח
להם תפילין ושאר מבצעי המצוות... [וכשא"כ נהיו 10 מבצעים כנראה
זה ע"ד עשרת הדברות של דורנו! וע"ד מאחז"ל "בא חבקוק והעמידן על
אחת", אד"ש מה"מ העמיד תמצית התורה והמצוות "בעשרת
המבצעים!".

לעילוי נשמת

הרה"ת אברהם אליעזר ע"ה ב"ר יוסף שמואל זיגלבוים
נפטר כ"ה אדר ה'תש"ע

יה"ר שיקויים בקרוב "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם וימליץ טוב
בעד כל בני משפחתו שיחיו להצלחה בכל ענייניהם בגשמיות וברוחניות
מתוך בריאות והרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים. ויזכו לראות
קבלת פני משיח צדקנו והגאולה השלימה, מיי"ד ממי"ש נאו!
נדפס ע"י בנו שיחי'

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהמ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!